

Manen, Kvinnan och familjen

Hur menar ni när ni säger att kvinnan är familjens nyckelperson?

2004-05-06

Enligt min uppfattning är hon nyckelpersonen i sträng bemärkelse. Familjen, som är samhällets grundläggande enhet, utgör ett gemensamt projekt som för att existera behöver att var och en bidrar: maken, maken och barnen. Rent konkret anser jag att det är nödvändigt att i våra dagar påminna

om faderskapets storhet och om det ansvar fadern har i familjen. Men utan att man därför utesluter någon annan, för om faderns roll är väsentlig – så är moderns.

Att förneka det enorma och oersättliga värdet som kvinnan tillför i familjen skulle vara att blunda för verkligheten. Jag tänker inte på hennes skicklighet i att utföra hemsysslorna, utan snarare på en rad moraliska egenskaper, som inte kan beskrivas i några få ord, då riskerar man att förenkla eller att inte få sagt det man vill. Mödrar äger en underbar förmåga att uttrycka kärlek, att se till familjemedlemmarnas lycka, eftersom de älskar var och en som den är, på ett osjälviskt och obetingat sätt. Jag anser att familjen stödjer sig på och formar sig på basis av denna för kvinnan speciella form av vishet och intuition.

**Miriam Díez, Catalunya Cristiana
(Barcelona), den 18 maj 2000.**

**Enligt er uppfattning, är det för en
kvinna ett uteslutande val att
arbeta utanför hemmet eller
hemma?**

Jag tycker inte att hemarbetet och arbetet utanför hemmet är oförenliga, men mångsysslan kan orsaka en viss spänning. Alla kvinnor som befinner sig i den situationen märker hur hemmet *drar* dem till sig. De skulle önska ta hand om ett sjukt barn, utföra de tusen små uppgifter som dagligen finns i ett hem, för att inte tala om vad graviditeten eller barnafödandet kräver av henne. Andra gånger är det yrkesarbetet som *drar* henne till sig, på grund av att inkomsten hon får är nödvändiga för familjens behov, på grund av att företagen – och detta inte alltid på ett förnuftigt eller flexibelt sätt – kräver resultat, på grund av att det finns många

välutbildade personer och mycken arbetslöshet, osv. Ur dessa dubbla kravsituationer föds spänningen. För att lösa problemet är det nödvändigt att omvärdera vissa former av arbetsorganisation, som man idag accepterar utan vidare.

Jag skulle vilja göra en anmärkning, som kan tyckas inte ha med saken att göra, men jag tycker att den har det. Nuförtiden talas det mycket just om kvinnans behov av att inte vara begränsad till enbart hemmet, om vikten av att de kvinnor som önskar det kan *lämna* hemmet och arbeta utanför hemmet. Då tycker jag att man för att komplettera detta resonemang också bör tala om nödvändigheten av att mannen *återvänder* till hemmet. Mannen måste också i sin egen person lära känna *spänningen* som finns mellan sitt arbete i hemmet och sitt arbete utanför hemmet. Bara om han delar denna erfarenhet med sin hustru och

löser problemet tillsammans med henne kan mannen få den känslighet – som består av insikt, offervilja och känslighet – som familjen behöver i den tid vi lever i.

Tidigare sade jag att mitt svar kunde tyckas inte ha med frågan att göra. Men jag skulle vilja fråga kvinnorna: Vilket är det största problemet, spänningen som kvinnan har mellan hemarbetet och arbetet utanför hemmet eller det faktum att kvinnan uthärdar denna oro ensam, eftersom männen inte vill veta av sina familjeplikter?

**Patricia Mayorga, El Mercurio
(Santiago de Chile), den 21 januari
1996**

article/manen-kvinnan-och-familjen/
(2025-08-07)